

Ljubljanski ZVON Leposloven in znanstven list.

Izdajatelji: Jos. Jurčič, Janko Kersnik, Fr. Levce, dr. Ivan Tavčar.

Leto I.

V Ljubljani, 1. maja 1881.

Štev. 5.

Prorokovanje.

Zložil Ivan Jenko.

Oj, leži gorjé na tebi, stari Korotán!
Hlapci so sinóvi tvoji, tujčev tí tlačán.

Po goráh, kder bógom dédi vžigali so dár,
Tuji rod gradi gradóve nam na srám in kvár!

Kám poljáne, kam so gôzdje, kam so nam vasi?
Razgrabili so je tujci, hlapci njih smo mí.⁴

Táko tóži Branko sívi, klicat gré sinóv;
Snáme ščit in meč opaše ter zapali kròv:

„Vzéta nam je očevina, a zamán je bòj;
S hríbov na dolí, ravnine vré sovražni ròj!

Kdor ne vé služítí vragu, kdor ne zná strahú,
Béži proč iz dédne zêmlje, iskat si mirú!

Dólu vábe réke bistre, vábi nas poljé:
Tam po starej pravdi brátje svôbodni živé!⁴

Sédem krépkih sínov zbere k sebi Brankov glás,
Da ostáve v Korotánu drago dédno vás.

Šest je izmej njih junakov, znan jim boj in smrt:
Meč desníci je oróžje, v srci gnév in črt.

Sédmi, déte mladolíko, ž njimi rád ne gré,
Tóči mu okó otróčeje na obráz solzé.

Vêde je iz oêevîne pot na južno strán,
Kder poji grméèa Sava Sórskih tál raván.

Tamkaj ôtec se ustavi, sínom govori:
„Zrle niso krajev lepših nikdar mí očí!

Prevesélo se razpénja jasni lok nebá,
In ponósno ga podpíra sinji pás gorá!

V glásno pozdravilo réke nam bobné okróg,
Šepetá o mírnej sréçi nad vodámi lóg.

In šumé zelèni gôzdje, a poljé cvetè,
Vrédno, da v krvavem bôji ób-nje mož umrè!“

„Oj ti pólje, rávno pólje, bódi rôdu v stán!
Oj ví gôre, strme gôre, vragu stójte v brán!“

Meç in šçíte odložili ter stesáli vás;
Zibal skôraj se na njivi zláti jim je klás.

Kaj po górah, kaj po sélih klíèe róg na bôj,
Da od Save daleè k jugu vrè junakov ròj?

Oj na pómoè brate zôve hrabri Ljudevít;
K njemu četa vrla spéje, s tujcem se borít.

Tam so v bojih krí gazíli, a prilétel glás,
Prižalóval je éez méjo k Sóri v tiho vás:

„Ljudevít, ponósni sôkol, bil se k višku vzpél;
Njemu vrag je perutníci z bridko strélo vzél!“

Zažari se podnebésje, v bég ljudjé tekó:
„Franki sílni s Frijuláni kóèe, hléve žgó!“

Mèèe prinesó junaci, mlát in šçít na dán:
„Hój, na brán v krvavo séèe, bratje, hój na brán!“

Zbere sedem krepkih sínov zópet Brankov glás,
Da ostáve v Sórskem pólji novodvórno vás.

Prédno v boj otíde ž njimi, stavec govori:
„Od premnôžja vragov ljutih ne otmè nas krí!

V bôji svétem vas in mene čaka slavna smrt;
A v denášnjem dnevi bode ves nam ród zatrt.

Ne zatrt. — Najljubše déte mojih poznih lét!
Vrni se ter súženj ôrji zdanji otčev svét.

Glédi v tlà, pripôgnen hódi in zakóplji mèè,
Da se vragu ne zablísne, smrtjo mu pretèè!

A za tóboj vnuci tvoji in za ródom ród
Hlapci bodo v svojej zemlji, tujec njih gospód.

Mej naródi jih ne bode svét ohóli znàl,
Njih obíčaj in zakone, pravdo njih teptál.

A napósled zôra póči, pride vèlik dán,
V gnèvu spóne si želézne razdrobí Slován.

Mej vrstó naródog svítlih zadnji stópi brát,
A ne bója, mir in spravo njim oznanjevát.

Známenja teh časov daljnih vnukom prorokúj,
Da ne zátre jih v brezupu samosílnik tuj.

Rèci, kadar tvoj iz zèmlje meč izraste sám,
Da premalo v Sórskem pólji vragom bode jám.

A iz naših grôbov starih bór ozelení,
V oznanílo, da je konec bridkih lét in dníj.

Déblo silno mu razgrne v sedem se vrhóv,
Ter pod njim si v zvézo róke sedem dá rodóv.²

Šel je Branko, šli sinóvi bitvo zadnjo bít,
Šli sovražnike junaški z mečem so kosít.

A nobeden se pod dômač ní povrnil stróp,
Tuji meč na Sórskem pólji vzkôpal jim je grób.

Bránkovo prorokovánje od nekdánjih lét
Tajno v srci vérnem hrani ves posávski svét.

P o z i m i .

Le padaj, padaj, beli sneg,
Zapadi dol, zapadi breg,
Na bregu malo hišice
In v hiši sladko ljubico!

O, letos tebe sem vesel,
Ne bom te več ko lani krel,
Ko hodil sem po bregu v vás,
Po snegu truden delal gaz.

Glej, čakal sem te prav teškó,
Teško sem čakal pust s tebó,
Da vzamem ljubo z brega k nám
Oj, tjakaj v beli gornji hram.

Ivan Resman.

